

1. Samen gemeente-zijn is een groot cadeau!

Een collega van mij vertelde me een keer over één van zijn vrienden, een christen, afkomstig uit Canada. En die Canadese christen woonde vanwege zijn werk in Pakistan. Maar daar waar hij woonde was geen kerk in de buurt, hij kende ook geen enkele christen. Pakistan is overwegend een moslimland. Maar op een dag ontmoette hij toch één christen, een Pakistaan die nog maar kort daarvoor christen was geworden. Ook die Pakistaan kende verder geen christenen, dus ze kenden alleen elkaar, verder kenden ze geen van beiden christenen in hun omgeving.

Ze waren zó blij dat ze elkaar hadden leren kennen! Nu konden ze samen bidden en bijbelstudie doen. Alleen... voor die Pakistaan was dat levensgevaarlijk, want als iemand zou ontdekken dat hij van moslim christen was geworden, dan kon hij zwaar gestraft worden. Dus wat deden ze? Ze kwamen 's nachts bij elkaar, in het diepste geheim. Dan zetten ze hun wakker en ze kwamen van drie tot vier bij elkaar, en daarna gingen ze weer naar huis. Nou, die gebroken nachten, daar word je niet fitter van, maar ze hadden het er héél graag voor over, want wat is er mooier dan sámen bidden, sámen de Bijbel lezen, sámen God dienen? Of anders gezegd: samen kerk zijn, ook al ben je maar met z'n tweeën!

Dat wij sámen God mogen dienen, dat is eigenlijk een enorm geschenk. Dat beseffen we vaak maar amper. Als hier, in Zuid-Holland, een gemeente is waar veertig of vijftig mensen in een dienst zijn, dan wordt er gezegd: 'Moet die gemeente niet opgeheven worden? Zo weinig mensen...' Terwijl ik regelmatig preek in Someren, een dorp in Noord-Brabant, als daar veertig of vijftig mensen zijn, dan zegt iedereen: 'Wow! Wat een volle kerk!' Dus wij kunnen het zomaar over het hoofd zien: de rijkdom die ons gegeven is. Het is echt een cadeau van God, dat we sámen mogen geloven, dat we sámen Hem mogen dienen! En hoe meer je dat beseft, dat het bijzonder is om sámen God te mogen dienen, hoe meer je van elkaar gaat houden. Want je beseft: die ander is kostbaar, het is een wonder dat ook die ander houdt van Jezus.

Sámen, dat betekent dat je altijd met verschillende mensen bij elkaar bent. Want geen twee mensen zijn hetzelfde, toch? En dat is precies waar het over gaat in 1 Korinthe 12. Paulus heeft het daar over de verschillende gaven die de Heilige Geest aan mensen geeft. De één kan goed leiding geven, iemand anders heeft de gave van gastvrijheid en kan iedereen op z'n gemak stellen. Weer iemand anders kan profeteren, kan namens God spreken. En nog weer een ander kan in een hemeltaal spreken, de taal van de engelen. 'Tongentaal' wordt dat ook wel genoemd. De één kan dit goed, de ander kan dat goed.

2. Vergelijk je niet met een ander, sámen zijn we kerk!

En weet je wat nou het gevaar is? Het gevaar is altijd, dat je jezelf met anderen gaat vergelijken. Dat het als het ware een wedstrijdje wordt: wie is beter? En dan kan het twee kanten opgaan, en die zijn allebei fout. Het kán zijn, dat jij jezelf minder voelt dan de ander. Dan denk je: 'Nou, die ander is zo goed, en al die mensen

hier, die weten het allemaal zo goed. Ik hoor er niet bij, ik ben veel te dom, ik kan niks.' Dat is wat Paulus schrijft in vers 15 en 16.

'Stel dat de voet zegt: "Jammer, ik hoor niet bij het lichaam, want ik ben geen hand." Dat kan de voet wel zeggen, maar een voet hoort toch echt bij het lichaam! Of stel dat het oor zegt: "Jammer, ik hoor niet bij het lichaam, want ik ben geen oog." Dat kan het oor wel zeggen, maar een oor hoort toch echt bij het lichaam!'

Oftewel: Paulus zegt: 'Natuúrlijk hoor je erbij! Je hoeft toch niet zo te zijn als al die andere mensen? Jij bent jij! En juist door wie jij bent, ben je waardevol, jij brengt iets in wat anderen niet in huis hebben, of anders dan jij.' 'Kom aan boord! Ook voor jou is er een plekje waar je hoort!'

Misschien heb jij zelf weleens dat gevoel: 'Pas ik hier wel, in De Samaritaan? Al die mensen hier, de één kan dit goed, de ander dat, maar ik...?' Nou, hoor je het goed? Vandaag zegt God tegen jou: 'Je hoort er hélemaal bij! Hélemaal! Daar mag je nou nóóit meer aan twifelen! Beloof je dat?'

En er is nog dat ándere gevaar. Als je jezelf gaat vergelijken met anderen, kun je jezelf minder voelen, maar je kunt jezelf ook beter voelen. Dat is wat Paulus onder woorden brengt in vers 21 en 22:

'Het oog kan niet tegen de hand zeggen: "Ik heb jou niet nodig."

En het hoofd kan niet tegen de voeten zeggen: "Ik heb jou niet nodig."

Nee, natuurlijk niet! Sommige delen van het lichaam lijken minder belangrijk, maar we hebben ze toch echt nodig.'

Dat is echt héél erg, als jij vanuit de hoogte gaat bedenken: 'Die? Die hoort er niet bij!' Je zou zeggen: 'Dat doet toch niemand, zo arrogant over een ander oordelen?' Maar pas op... het gebeurt

veel vaker dan je denkt. En voordat je het weet sluipt het ook bij jezelf naar binnen, zo'n gedachte... Wees er alert op! Want als jij neerkijkt op één van de minste broers of zussen van Jezus, dan kijk je neer op Jezus Zelf.

Dat zijn dus twee gevaren. Als jij jezelf gaat vergelijken met een ander, dan kun jij jezelf minder gaan voelen, of je kunt jezelf beter gaan voelen, en allebei is funest. Hou er dus mee op, met dat vergelijken! Paulus zegt: 'In één lichaam hebben we toch allemaal verschillende lichaamsdelen? Dat maakt het lichaam juist compleet en gezond! We hebben elkaar nodig, juist als verschillende mensen. Iedereen hoort erbij, sámen zijn we kerk.'

Een poosje geleden las ik dat boek van Cristian Nani, *De afvalle*, over een christen in Afghanistan die om zijn geloof wordt vervolgd. Ik heb daar al eerder wat over verteld. En in dat boek heeft de hoofdpersoon, Nasiry, een keer een gesprek met een christen uit Ierland. En die Ierse christen, die zegt steeds dat in Ierland mensen naar de kerk gaan. En Nasiry moet daar vreselijk om lachen. 'Hoezo "naar de kerk gaan"? Je bent toch de kerk? Het is toch niet zo dat dáár ergens de kerk is en dat jij daar naartoe gaat? Nee, jij bent de kerk!' En zo is het precies! Wij zijn de kerk! Met elkaar vormen we dat lichaam van Christus!

3. Het gaat om de liefde!

En wat is dan het belangrijkste? Is dan het belangrijkste wat je kúnt? Wat je voor gaven hebt gekregen, zodat je kunt gaan vergelijken: 'Wat heb jij? En wat heb ik?'

'Nee,' zegt Paulus, 'Het belangrijkste, dat is: de liefde!' En zó schakelt hij van 1 Korinthe 12 naar 1 Korinthe 13. Aan het eind van hoofdstuk 12, waarin het gaat over al die gaven en talenten, zegt Paulus: 'Eerst ga ik jullie vertellen over iets dat nog veel belangrijker is dan de bijzondere krachten van de Geest: dat is de liefde.'

En als je nú 1 Korinthe 13 leest, dan lijkt het wel alsof Paulus een bommetje gooit in die gemeente van Korinthe. Want iedereen was daar héél erg bezig met al die gaven van de Geest, met alles wat ze zó goed konden: 'Ik kan spreken in tongentaal.' 'En ik kan goed leiding geven!' 'En ik heb de gave van genezing!' 'En ik kan dit!' 'En ik kan dat!'

En wat zegt Paulus daarover? 'Weet je, het is allemaal níets waard, helemaal níets, als je de liefde niet hebt, als je niet van elkaar houdt!'

Vers 1: 'Als je geen liefde hebt voor anderen, zijn je woorden zinloos. Zelfs al laat de Heilige Geest je alle talen van de wereld spreken, en ook nog de taal van de engelen.' Het is zinloos, als de liefde ontbreekt!

Vers 2: 'Als je geen liefde hebt voor anderen, betekenen je niets. Zelfs al laat God je zijn boodschap bekendmaken en krijg je van Hem al Zijn geheime kennis. En zelfs al heb je zo'n groot geloof dat je bergen kunt verplaatsen.' Dus zelfs als God jou inschakelt, maar jij bent een liefdeloos mens, dan is alles wat je doet waardeloos!

Het gaat zelfs nog verder! Vers 3: 'Als je geen liefde hebt voor anderen, dan is alles wat je doet, zinloos. Zelfs al verkoop je je bezit, en geef je het geld aan de armen. Zelfs al sterf je in het vuur, omdat je je leven geeft voor de goede zaak.' Het is waardeloos, als je niet leeft vanuit de liefde voor God en voor elkaar.

Dit gaat echt heel ver! Maar het is wel wáár!

Stel je voor: je kunt schitterend piano spelen, in de kerk rollen bij de mensen de tranen over de wangen. Maar na de dienst zet je iemand keihard voor schut, waar anderen bij staan. Besef je dan dat jouw mooie werk helemaal wordt bezoedeld?

Of je staat de sterren van de hemel te preken over de liefde van God, en vervolgens doet iemand een beroep op je, en je snauwt die ander af... Is het dan vreemd dat mensen afhaken en boos de deur van de kerk achter zich dichtgooien?

Zonder de liefde gaat al dat mooie werk van God, door jou heen, helemaal kapot. Het is in feite een héél ernstige waarschuwing, die Paulus hier geeft. En juist daarom gaat hij vervolgens omschrijven hoe het wél bedoeld is, in vers 4 tot 7: 'Liefde is: geduldig en vriendelijk zijn. Liefde is: niet jaloers zijn, niet vertellen hoe goed je bent, jezelf niet belangrijker vinden dan een ander. Liefde is: een ander niet beledigen, niet alleen aan jezelf denken, geen ruzie maken en geen wraak willen nemen. Liefde is: blij worden van het goede, en een hekel hebben aan het kwaad. Door de liefde verdraag je alles wat er met je gebeurt. Door de liefde blijf je geloven en vertrouwen. Door de liefde blijf je altijd volhouden.' Kijk, zó is God! Want God is liefde! En zo zijn ook jij en ik bedoeld. Het is Gods verlangen dat wij steeds meer op Hem gaan lijken. Die liefde van God, mag steeds meer ons leven gaan stempelen.

En hoe zit het dan met die gaven en talenten? Die zijn wel heel belangrijk, zegt Paulus. Maar ze zijn ook tijdelijk. Uiteindelijk is er maar één ding wat eeuwig blijft, dat is de liefde. 'Geloof, hoop en liefde, die drie blijven over.' Maar van die drie heb je op een gegeven moment geen geloof meer nodig. Want dan ben je bij God en je mag Hem zien. Hoop, die heb je dan ook niet meer nodig, want die hoop is vervuld. Wat overblijft, en wat tot in eeuwigheid standhoudt, dat is de liefde. Die liefde gaat door, en juist daarom kunnen we daar het beste maar véél aan werken, aan die liefde.

4. De bron van de liefde is... Jezus

Even terug naar die Canadees en die Pakistaan. Waarom kwamen ze zó graag bij elkaar? Dat was omdat ze allebei zóveel liefde hadden voor de Here Jezus. En waarom hielden ze zoveel van de Here Jezus? Omdat de Here Jezus zoveel liefde voor hén had laten zien. De liefde van Jezus, dat is de bron van al ónze liefde. Juist daarom is deze tijd zo belangrijk, deze lijdenstijd of veertigdagentijd. Het is zó goed om ons te concentreren op wat Jezus voor ons heeft gedaan. Laat het tot je doordringen, wat Hij ervoor overhad om jou te redden!

Laat het tot je doordringen: de doodsangst in Zijn ogen, toen Hij smeekte in de Hof van Gethsemane: 'Vader, als het mogelijk is, laat dan deze beker aan Mij voorbijgaan.'

Laat het tot je doordringen: de spijkers die werden geslagen in Zijn polsen, in Zijn voeten.

Laat het tot je doordringen, Zijn intens verdrietige woorden aan het kruis: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' De liefde van Jezus, als je die tot je laat doordringen, dan wordt vanzelf jouw liefde gevoed: je liefde voor God en je liefde voor

mensen, in het bijzonder voor je broers en zussen in het gezin van God.

Er was een kerk, ergens, met drie glas-in-lood-ramen, drie op een rijtje. In het eerste raam stond een kruis, symbool van het geloof. In het tweede raam stond een anker, dat is het symbool van de hoop. In het derde raam stond een hart, symbool van de liefde. En de gemeenteleden in de kerk konden dat zo zien: geloof, hoop en liefde. Kijk, ik heb er een plaatje van.

Maar wat gebeurde er nou? Als het schemerig werd, en in de kerk waren de lichten aan, en er liepen mensen buiten langs die kerk, dan zag ze ook die drie ramen. Maar hoe zagen de mensen van buitenaf dan die ramen? Kijk maar!

Zij zagen ze precies in de omgekeerde volgorde: eerst het hart van de liefde, dan het anker van de hoop, en dan het kruis van het geloof.

En in feite is dat precies Gods bedoeling, dat mensen die christenen ontmoeten, mensen die kennismaken met een kerk, dat die als éérste getroffen worden door de liefde. 'Wat een hartelijke mensen, wat liefdevol!' En als als zulke mensen dan de christenen beter leren kennen, dan kan het hun gaan opvallen dat die christenen zo hoopvol leven. Niet cynisch, niet somber, maar hoopvol. En als ze dan nóg verder in gesprek raken, dan komt de brón van de liefde en de brón van de hoop naar boven: het geloof in Jezus Christus, Zijn kruis en Zijn opstanding.

Zo mogen we gemeente-zijn, dat mogen we proberen uit te stralen, met vallen en opstaan, maar vooral; met de blik op Jezus Christus. Want als je Zijn liefde leert kennen, dan kom je daar echt nóóit meer van los. Amen.

René van Loon, dominee in De Samaritaan

Wie dat wil mag me altijd bellen of mailen: 010-4426280, renevanloon@samaritaan.org